

ΠΑΝΔΩΡΑ.

15. ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ. 1854.

ΤΟΜΟΣ Δ΄.

ΦΥΛΛ. 94.

Παρακαλοῦνται οἱ ταχυδρομικοὶ ἐπιστάται καὶ λοιποὶ ἀνταποκριταὶ τῆς Πανδώρας, νὰ διευθύνωσι πρὸς τὸ γραφεῖον αὐτῆς τοὺς καταλόγους τῶν συνδρομητῶν τοῦ Ε΄. ἔτους πρὸ τῆς 1 τοῦ Ἀπριλίου.

ΣΙΔΙΑ—ΜΑΡΙΑ,

ἢ

ΓΑΛΛΙΑ ΚΑΙ ΑΦΡΙΚΗ.

(Ὅρα Φυλλάδ. 93. Τέλος.)

Ἡ· Βέν· Ἀβδαλλὰς.

Τραυματισθεὶς ὑπὸ δύο σφαιρῶν κατὰ τὴν μετὰ τῶν Γάλλων συμπλοκὴν, ὁ Βέν· Ἀβδαλλὰς κατεκυλίσθη ἀπὸ τοῦ ἵππου του, καὶ ἐνομίσθη νεκρὸς παρ-

αὐτῶν. Καὶ παρέλαβον μὲν ἑαυτὸν φεύγοντες οἱ στρατιῶταί του, πεσόντες ὁμῶς εἰς χεῖρας Ἀράβων πολεμίων, ἐβιάσθησαν ν' ἀφήσωσιν αὐτὸν, κρατηθέντα ἐπ' ἐλπίδι λύτρων πλουσίων. Ἐκτοτε τοὺς ἠκολούθησε δέσμιος εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἀφρικῆς, κατὰ τὰς περιπετειὰς τοῦ πολέμου. Θεραπευθεὶς ἐπὶ τέλους μετὰ τρίμηνον αἰχμαλωσίαν, ἐξηγοράσθη ὑπὸ τῆς φυλῆς του, καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἐν τῇ κορυφῇ τοῦ Βισβάν σκηνὴν του. Αἱ γυναῖκες καὶ οἱ ὑπηρέται του εἶχον κλαύσει τὸν θάνατόν του, αὐτὸς δὲ ὁ σείκ ἐλυπήθη τῶντι μὴ ἀποθανῶν, διότι ἡ μόνη θυγάτηρ του, ἡ προσφιλέστατος Σιδιά εἶχε γενῆ ἄφαντος. Οἱ μὲν ἔλεγον ὅτι ἐφρονεύθη κατὰ τὴν τελευταίαν ἡτταν, οἱ δὲ ὅτι ἐγένετο βρῶμα θωδὸς, καὶ ἄλλοι, τὸ χεῖριστον, ὅτι τὴν ἤρπασαν χριστιανοί.

Ὁ Βέν· Ἀβδαλλὰς ὤμοσεν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ προφήτου νὰ μὴ ἡσυχάσῃ εἰὰν δὲν εὔρη τὸ τέκνον του! Ἐπρεπεν ἀφεύκτως νὰ ἀνακτήσῃ αὐτὸ ζῶν ἢ νεκρὸν!

Ἀφοῦ περιῆλθεν ἐπὶ πολλοὺς μῆνας ἀπὸ φυλῆς εἰς φυλὴν, ἐπέστρεψε τέλος πάντων εἰς τὴν σκηνὴν του, πεπεισμένος ὅτι ἡ θυγάτηρ του εὕρισκετο εἰς τὰς χεῖρας τῶν Γάλλων.

Ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης κατέστη τρομερὸς εἰς αἰ-

τούς. Καταδιώκων ἀκαθέκτως αὐτούς, δὲν ἐπανήρ-
χετο ποτὲ εἰς τὸ στρατόπεδόν του χωρὶς νὰ φέρῃ
καὶ αἰχμαλώτους· ἐξετάζων δὲ κατ' ἰδίαν ἕνα πρὸς
ἕνα τοὺς κατεσπάρασσε διὰ βασάνων. Ἐντὸς ὀλίγου
ὁ ἀριθμὸς τῶν αἰχμαλώτων ὑπερέβη τὸν τῶν στρα-
τιωτῶν του.

Μίαν τῶν ἡμερῶν, συναθροίσας ὅλους τοὺς συλλη-
φθέντας ἐχθρούς του, ὑπεσχέθη πρὸς αὐτούς ἐλευθε-
ρίαν, ἐὰν εἰς μόνον ἔλεγε πρὸς αὐτὸν τί ἀπέγεινεν ἢ
θυγάτηρ του. Τὴν δὲ ἐπιούσαν εἰς τῶν αἰχμαλώτων,
παρουσιασθεὶς πρὸς τὸν σείκ, τὸν ἠρώτησεν ἐὰν πρέ-
πη νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς τὸν λόγον του.

— Μὰ τὸν Μωάμεθ! ἀνέκραζεν ὁ Βέν Ἀβδαλλὰς,
ὄχι μόνον τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἐλευθερίαν ὅλων σας θὰ
σᾶς χαρίσω, ἀλλὰ καὶ πλούσιον δῶρον θὰ σὲ δώσω,
ἐὰν μὲ ὀδηγήσης πού νὰ εὑρῶ τὸν πολυτιμότερον τῶν
θησαυρῶν μου! Λέγε γρήγορα πού εἶναι ἡ Σιδιά;

— Ἴδα, ἀπεκρίθη ὁ αἰχμαλώτος, μετὰ τὴν μά-
χην τοῦ Μ . . . νῆαν δεκατεσσάρων ἕως δεκαεξῆ ἐτῶν
αἰχμαλωτισθεῖσαν ἀπὸ τοὺς Γάλλους, οἱ ὅποιοι τὴν
ἔφεραν πρὸς ἀνατολὰς τῆς Βόνας εἰς τοὺς Βενί Κ . . .
οἱ ὅποιοι εἶχον ὑποταχθῆ πρὸ ὀλίγου εἰς ἡμᾶς. Συγ-
χώρησέ με ἐὰν δὲν ἔχω λεπτομερεστέρας πληροφο-
ρίας· σὲ ὑπόσχομαι ὅμως νὰ σὲ ἀποδώσω τὴν κόρην
σου ἐὰν μὲ παραλάβῃς εἰς τὴν ἐκστρατείαν σου.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ὁ Βέν Ἀβδαλλὰς, ἀφοῦ ἐσκέ-
φθη· ὑπάγω καὶ ἄνευ σοῦ νὰ ἐξετάσω ἐὰν εἶναι ἀλη-
θὴς ὁ λόγος σου, ἐνῶ σὺ θὰ περιμείνῃς ἐδῶ ἕως οὗ
ἔλθω νὰ ἐκπληρώσω τὸν ἐδικόν μου.

Καὶ ἀμέσως τὴν ἐπιούσαν ὁ σείκ ἀνεχώρησεν εἰς
τὴν φυλὴν τῶν Βενί Κ . . ., συμμάχων τῶν Γάλλων.
Εἰς μάτην ὅμως ἐπισκέφθη ὅλας τὰς σκηνάς, διότι
εἰς καμμίαν αὐτῶν δὲν εὑρε τὴν Σιδιάν του· ποτὲ δὲν
εἶχεν ὑπάγει ἐκεῖ.

Ὁ στρατιώτης εἶχε ψευστῆ ἐπ' ἐλπίδι νὰ δραπε-
τεύσῃ.

Τοσαύτη δὲ ὑπῆρξεν ἡ ὀργὴ τοῦ σείκ, ὥστε ἐφύ-
νευσεν ὅλους τοὺς Βενί Κ . . ., συμμάχους τῶν Γάλ-
λων· ἐπειτα δὲ ἐπανελθὼν ὡς κεραυνὸς εἰς τὴν σκη-
νὴν του, ἐκάλεσε τὸν στρατιώτην.

— Μὲ ἀπάτησες, εἶπε, σκύλε χριστιανέ· ἀπόθανε
λοιπὸν ὡς σκύλος.

Εἶπε καὶ κατεσύντριψεν αὐτὸν ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ
ἵππου του.

— Οὕτως, ἀνέκραζεν, ἄς ἀποθάνωσιν, ὅλοι οἱ
ἐχθροὶ τοῦ προφήτου καὶ τῆς ἀληθείας!

Καὶ παρευθὺς, καλέσας τοὺς δημίους, καὶ συνα-
θροίσας τοὺς αἰχμαλώτους, ἐμέτρησεν αὐτούς ἐν
σιωπῇ· καὶ μετὰ ταῦτα, χωρὶς κἄν νὰ συνοφρωθῇ,
διέταξε καὶ ἀπεκεράλισαν αὐτούς ἐνώπιόν του.

Ἐκτοτε, κλεισθεὶς ἐντὸς τῆς σκηνῆς του, δὲν ἐδέ-
χετο οὐδὲ ὑπῆρξεν, οὐδὲ τὰς γυναῖκας αὐτοῦ· ἐμεινε
δὲ αὐτῶ μεμονωμένος ἐπὶ τέσσαρας ἐβδομάδας.

Καλέσας τέλος πάντων διὰ νυκτὸς δύο τῶν ἀξιω-
ματικῶν του, διέταξε νὰ ἐτοιμασθῶσι στρατιωταί-
τινες, καὶ ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸ στρατόπεδον· τὴν δὲ
προσεχῇ ἐβδομάδα, φθὰς εἰς Βόναν, ἐζήτησε νὰ ὀ-
μιλήσῃ τὸν στρατηγὸν Κ . . . Δὲν λέγομεν πόσους

κινδύνους κατεφρόνησε διὰ νὰ φθάσῃ ἕως ἐκεῖ, καὶ
πόσα ἐμπόδια κατενίκησε. Μεγίστη ὑπῆρξεν ἡ ἐκ-
πληξίς τῶν κατοίκων καὶ τῆς φρουρᾶς τῆς Βόνας, ὅτε
ἔμαθον ὅτι ὁ φρικτὸς Ἀβδαλλὰς, ἐκεῖνος τὸν ὅποιον
ἐπωνόμαζον Σφαγέα, ὠμίλει μὲ τὸν Γάλλον διοι-
κητὴν!

Ὁ σείκ παρουσιάσθη εἰς αὐτὸν ἄνευ ὄπλων καὶ ἄνευ
συνοδείας, πρόσωπον ἔχων ἰλαρότατον.

— Στρατηγέ, εἶπεν, ἔρχομαι νὰ σὲ ζητήσω νὰ
μὲ στείλῃς εἰς Ἀλγέριον· ἐγνώρισα τὸ μεγαλεῖον
τοῦ κυρίου σου, καὶ καταφλέγομαι ἀπὸ τὴν ἐπιθυ-
μίαν νὰ τὸν ὑπηρετήσω ὡς καὶ σὺ. Δός με λοιπὸν
ἐπιστολὴν διὰ τὸν μέγαλον σου ἀρχηγόν, καὶ θὰ
τρέξω νὰ ὑπηρετήσω ὁμοῦ μὲ τοὺς ἀνθρώπους μου
τὸν σουλτάνον τῶν Γάλλων.

Αὕτη ἡ τόσον αἰφνιδία μεταβολὴ ἐφάνη ὑποπτος·
ὄθεν ὑπέβαλον ἐπὶ ἕνα μῆνα τὸν σείκ εἰς δοκιμὰς αὐ-
στηροτάτας καὶ ἐξουτελεστικάς. Τὰς ὑπέφερε δὲ ἀ-
γογγύστως, οὕτως ὥστε νὰ ἐξαλειφθῶσι καὶ αἱ ἐλά-
χιστα ὑποψίαι.

Μετὰ ταῦτα μετεφέρθη εἰς Ἀλγερίαν, καὶ ὑπετά-
χθη δημοσίᾳ.

Ἐκτοτε συναναστρέφετο μετὰ τῶν ἀξιωματικῶν,
συνωμίλει πάντοτε μετ' αὐτῶν, κατεδέχετο πρὸς τού-
τοις νὰ καπνίζῃ καὶ νὰ συμπίνῃ καὶ μετὰ ὑπαξιω-
ματικῶν, ὥστε κανεὶς δὲν ἔλεγεν ὅτι ἐκεῖνος ἦτο ὁ
φρικτὸς σείκ τῆς ἐρήμου.

Ἐσπέραν τινὰ, μετὰ μακρὸν περίπατον, εὑρέθη μό-
νος εἰς τὸν λιμένα τοῦ Ἀλγερίου· καὶ παρατηρήσας
ἐπὶ πολλὴν ὥραν τὴν θάλασσαν ἐν σιωπῇ, ἀφῆκε μυ-
κηθμὸν χαρᾶς καὶ ὀργῆς. Ἐκείθεν δὲ ἔδραμε πρὸς
τὸν διοικητὴν. Τὴν δὲ ἐπιούσαν ἀνεχώρει εἰς Γαλ-
λίαν, ὀδηγῶν τοὺς ὑποταχθέντας Ἀραβας ἀρχηγούς.

Τὸν ἴσομεν ἤδη ἀποδιδασθέντα εἰς Τουλόνην ἄς
τὸν συνοδεύσωμεν δὲ καὶ εἰς Παρισίους.

Θ'. Ἡ ἔρευτα.

Ἐνθυμούμεθα τὴν σπουδὴν μὲ τὴν ὅποιαν οἱ κά-
τοικοι τῶν Παρισίων ἔτρεχον κατόπι τῶν Ἀράβων,
τῶν συντρόφων τοῦ Βέν Ἀβδαλλὰ, ὅστις διεκρίνετο
μεταξὺ τῶν ἄλλων διὰ τὴν εὐγένειάν του. Συνωμίλει
προθύμως μὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, εἶχε πάντοτε
πλησίον του τὸν διερμηνέα του, καὶ, διὰ νὰ φθάσῃ
εἰς τὸν σκοπὸν του, μετεχειρίζετο πάντα τρόπον καὶ
συνεμορφεῖτο μὲ πάντας.

Ὁ σκοπὸς του δὲ αὐτὸς, ἦτο εἰς· νὰ εὑρῇ τὴν θυ-
γατέρα του καὶ νὰ τὴν παραλάβῃ· διὰ τοῦτο καὶ μό-
νον ὑπετάχθη εἰς τοὺς Γάλλους. Ὁ λέων ἐγίνετο ἀρ-
νίον διὰ ν' ἀρπάσῃ τὴν λαίαν του. Εἶχε μάθει ὅτι ἡ
Σιδιά μετέβη μυστικῶς εἰς Γαλλίαν μὲ ἀξιωματικὸν
οὐ τινος ἠγνοεῖτο τὸ ὄνομα. Ταύτην μόνην τὴν ἀό-
ριστον πληροφορίαν λαβὼν, ἔτρεχεν ὡς οἱ μάγοι οἱ
ὀδηγούμενοι ἀπὸ τὸν ἀστέρα.

Δὲν θέλομεν τὸν ἀκολουθήσει εἰς ὅλα τὰ δημόσια
μέρη, εἰς ὅλα τὰ θέατρα, εἰς ὅλους τοὺς περιπάτους,
καὶ εἰς ὅλας τὰς συναναστροφάς. Προφασίζόμενος ὅτι
ἔρευνα τὰ πάντα ἐξ ἀπλῆς περιεργείας, διέτρεχε καὶ

τάς ὑψηλοτέρας κορυφάς, καὶ τὰ εὐτελέστερα σπη-
λαια τῆς πρωτευούσης. Τὸ ὄξυ βλέμμα του προση-
λάθη εἰς ὅλων τῶν νέων γυναικῶν τὰ πρόσωπα, καὶ
τὰ ἀγνότερα καὶ τὰ πλέον ἀποτρόπαια.

Νύκτα τινά, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του ὄλωι
χαίρων διότι ἔλαβε τέλος πάντων τὰς ὁποίας ἐπε-
θύμει πληροφορίας· ἡ Σιδιὰ ἦτο ἐν ταῖς ζώσι! Ὁ
τὴν ἐδῶκε μετ' ὀλίγον! Ὁ ἀπειλάμβανε τὸν θησαυ-
ρὸν του.

Ἐποῖαν ἀγωνίαν ἠσθάνθη μέχρι τῆς αὐγῆς!

Μόλις ἐφάνη ὁ ἥλιος, καὶ ἔδραμε εἰς τὴν μονὴν
τῆς... Παρουσιάσθεις δὲ εἰς τὴν ἡγουμένην, ἐλη-
σμόνησε τὴν φρόνησίν του, καὶ ἐζήτηει μεγαλοφώνως
τὴν θυγατέρα του· ἀλλ' αἰφνης ἡ γενναιότης του τὸν
ἐγκαταλείπει καὶ δάκρυα καταβρέχουσι τὰς πα-
ρειάς του.

Τί τρέχει; ἀνέκραξεν ὁ σείκ· μήπως εἶμαι ἀκόμη
παίγνιον ματαίων ἐλπίδων; ἡ Σιδιὰ δὲν εἶν' ἐδῶ;

Ἡ ἡγουμένη, καταστείλασα τὴν συγκίνησίν της,
διηγήθη ἐν ὀλίγοις πρὸς αὐτὸν τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἄρ-
θοῦρ καὶ τῆς ὠραίας Ἀραβός. Ὁ δὲ σείκ, πνευστιῶν,
ἠκροάζετο μετὰ προσοχῆς καὶ τὰς ἐλαχίστας λέξεις
τοῦ διερχομένου.

Ὅτε ἔμαθε τὴν ἀσθένειαν τῆς θυγατρὸς του, καὶ
ἐπληροφορήθη ὅτι τὴν μετέφερον βαρέως νοσοῦσαν εἰς
Τουλόννην, ἀνασηκώθη, ἐσφόγγισε τὰ δάκρυά του, καὶ
ἀφείκε βαρὺν μυκηθμὸν ἀνεχώρησε.

Μετὰ μίαν ὥραν διέτρεχεν ἐκδρομὸς τὴν φέρουσαν
εἰς Τουλόννην, ἐπὶ τεθρίππου ὀχήματος.

Γ'. Τελευταία ἡμέρα.

Ὁ καιρὸς ἦτο θυελλώδης, πλῆθος ἀστραπῶν ἐφώ-
τιζον τὸν σκοτεινὸν οὐρανόν, καὶ ἡ νύξ ἐπλησίαζε ζο-
φρά. Ἡ Σιδιὰ-Μαρία, καθήμενη ἢ μᾶλλον ἐξηπλω-
μένη ἐπὶ πλατυτάτου θρανίου, συνδιδέγετο σχεδὸν
ψιθυρίζουσα μετὰ τοῦ φίλου της. Ὁ Κ. Λινιέλ ἐπα-
νελάμβανε ἑκατοντάκις τότε πρὸς τὴν μνηστῆν του,
τὰ περὶ μέλλοντος σχεδία του. Ἐλάλει πρὸς αὐτὴν
περὶ εὐτυχίας, ἐνῶ ἡ καρδιά του κατασπαράσσετο
ἐμειδία κρύπτων τὰ δάκρυά του· ἀλλὰ καὶ ἡ Σιδιὰ αὐτὴ
ὑπεμειδίασε, καὶ λαβοῦσα περιπαθῶς τὴν χεῖρά του,

— Διὰ τί, εἶπε, φίλε μου, νὰ ἀπατώμεθα ἀκόμη;
Μὲ ὁμιλεῖς περὶ μέλλοντος, ἀγαπητέ μου Ἄρθοῦρ,
ἐνῶ ἤξεύρεις ὅτι μόλις μένουσι ὀλίγαι ἡμέραι· ἡ ζωὴ
μου θὰ ἦτον ἄλλος παράδεισος εἰς τοῦτον τὸν κόσμον·
καὶ διότι ἐπεθύμησα τὸν παράδεισον αὐτὸν διὰ τοῦτο
ἀποθνήσκω. Ὁ Θεός, ὅστις δὲν θέλει νὰ ἐνωθῆ ἡ Ἀ-
φρικὴ μετὰ τὴν Γαλλίαν, δὲν ἠθέλησεν οὔτε νὰ ἐνωθῆ ἐν
τέκνον τῆς Ἀφρικῆς αὐτῆς μετὰ ἕνα Γάλλον. Ναί, ἀς
χρησιμεύσω ὡς παράδειγμα καὶ ὡς μᾶθημα εἰς τοὺς
συμπατριώτας μου καὶ τοὺς ἐδικούς σου. Δὲν θέλω
νὰ σὲ κρύψω τίποτε. Διὰ νὰ γίνω σύζυγός σου, διὰ
νὰ κατασταθῶ ὀλίγον ἀξία σου, ἐβίασα τὴν φύσιν μου.
ἔδοκίμασα τὰ ἀδύνατα! Δὲν εἶμαι παρὰ μουσουλ-
μάνου θυγάτηρ, τέκνον τῆς ἐρήμου, καὶ ὁμοίως ἠθέλη-
σα νὰ γείνω χριστιανὴ καὶ κόρη τοῦ πολιτισμοῦ. Ἐ-
πρεπε νὰ μείνω ἀμαθὴς ὑπὸ τὴν σκηνὴν τῶν πατρι-

αρχῶν, καὶ ὁμοίως ἐγεῖνα φθισικὴ μετὰ τὰ βιβλία τῶν
σοφῶν. Ἐπρεπε νὰ τρέχω μετὰ τὰς καμήλους εἰς τὰς
πεδιάδας, καὶ ὁμοίως ἐκλείσθην εἰς μοναστήριον. Ἐμην
ὡς ἄνθος τοῦ βουνοῦ τὸ ὁποῖον ζωογονεῖται ἀπὸ τὸν
ἥλιον καὶ τὴν δρόσον. Ὁ φλογερὸς ἀήρ τῆς μονῆς με
ἐκαυσεν. Ἐνθυμῆσαι τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὅτε, μὴ θέ-
λων διὰ τὴν Σιδιάν σου τὸ ἀπλοῦν ἔνδυμα τῶν γυναι-
κῶν τοῦ ἔθνους μου, μ' ἐβίασες ν' ἀλλάξω αὐτό; Ἐ-
κτοτε, φίλτατέ μου Ἄρθοῦρ, ἡ Σιδιὰ σου ἐθανατώθη!
Ἀλλὰ μὴ λυπῆσαι, φίλε μου, ἐξηκολούθησεν ἡ ἀρχαία
ὀπαδὸς τοῦ Μωάμεθ, οὐτὸ ἦτον τὸ πεπρωμένον μου.
Πλὴν τούτου, ὁ πρὸς ἐμὲ ἔρωσ σου δὲν ἦτον ἀξίος τοι-
αύτης θυσίας; ἀφοῦ σ' ἐγνώρισα θ' ἀπέθνησκαι ἄνευ
σου. Δὲν εἶναι προτιμότερον ν' ἀποθάνῃ τις διὰ σὲ ἀ-
φοῦ σὲ ἠγάπησεν;

Ὁ Ἄρθοῦρ, καταβεβλημένος καὶ περίλυπος, ἐκρυ-
πτε τὴν κεφαλὴν μεταξὺ τῶν δύο χειρῶν του, καὶ
κατηράτο τὸ φοινικὸν πάθος του.

— Σιδιὰ! ἀνέκραξεν ἀπηλπισμένος, μετὰ συγχωρεῖς;
μετὰ συγχωρεῖς;

Καὶ πεσὼν παρὰ τοὺς πόδας τῆς νέας, κατέβρεχεν
αὐτοὺς μετὰ τὰ δάκρυά της.

Ἡ τοιαύτη συγκίνησις ἐξήντησε τὰς δυνάμεις
τῆς ἀσθενοῦς, ἥτις ἀναπεσοῦσα ἐλειποθύμησε.

Συγχρόνως πολλὸς θόρυβος ἠκούσθη εἰς τὴν κλί-
μακα, καὶ ὁ Ἄρθοῦρ ἤκουσε τοὺς ὑπηρετάς αὐτοῦ ἐμ-
ποδίζοντάς τινα θέλοντα νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιον.
Ὁργισθεὶς ἔδραμε νὰ ἴδῃ τί συμβαίνει· ἀλλὰ πρὶν
εἶτι ἀνοίξῃ τὴν θύραν, ῥωμαλέα τις χεὶρ ἠνοιξεν αὐτήν,
καὶ εἰσῆλθεν ὁ Βέν Ἀβδαλλάς.

14'. Ὁ πατὴρ καὶ ἡ θυγάτηρ.

Ὁ σείκ ὁρμήσας πρὸς τὸ θρανίον ἐφ' οὗ ἦτο ἐξη-
πλωμένη ἡ θυγάτηρ του, μόλις ἀνεγνώρισε ἐκείνην
τὴν ὁποῖαν ἐζήτηει πρὸ τριῶν ἐτῶν.

Καὶ πρῶτον μὲν ἐλυπήθη. πρέπει νὰ τὸ εἴπωμεν,
διότι εὗρεν αὐτὴν ὄχι ἡμιθανῆ, ἀλλὰ Γαλλίδα καὶ
χριστιανὴν. Ἀφοῦ ὁμοίως παρετήρησεν αὐτὴν ἐν σιωπῇ,
καὶ ἶδε τὴν ὠχρότητα της, ἐστράφη πρὸς τὸν Ἄρθοῦρ.

Οὗτος εἶχε μαντεύσει ἐξ ἀρχῆς τίς ἦτο ὁ Ἀραψ-
διότι, τίς ἄλλος εἰμὴ πατὴρ ἰδύνατο νὰ αἰσθανθῆ
τοιαύτην λύπην;

— Εἰς τοιαύτην λοιπὸν κατάστασιν μετὰ τὴν ἀπο-
δίδεις, σκύλε χριστιανέ! ἀνέκραξεν ὁ σείκ· μ' ἐκλε-
ψες τὴν κόρην μου, τὴν ὠραίαν μου κόρην μετὰ τὴν
ἐπῆρες νέαν καὶ δυνατὴν, καὶ μετὰ τὴν ἀποδίδεις σήμε-
ρον νεκράν! Γενοῦ λοιπὸν καὶ σὺ νεκρός, καὶ τὸ αἷμά
σου ἀς ἐξαγοράσῃ τὸ μένον ἀκόμη αἷμά της.

Εἶπε καὶ ἀνασπάσας τὸ ἐγχειρίδιόν του ἠτοιμά-
σθη νὰ πληγώσῃ τὸν Ἄρθοῦρ· ἀλλ' αἰφνης ἠκούσθη
ὀξεῖα φωνὴ τῆς Σιδιᾶς· ἡ χεὶρ του ἀνεχαιτίσθη καὶ τὸ
ἔπλον κατέπεσεν.

Ἡ νέα ἀνανήψασα νομίζει ὅτι βασανίζεται ἀπὸ
καταχθόνιον ὄνειρον· διότι ὁ πατὴρ τὸν ὁποῖον τοσοῦ-
τον ἐθρήνησεν, ἵσταται ἔμπροσθέν της, καὶ θέλει νὰ
φρονεύσῃ τὸν μνηστῆρά της! Ἐπὶ τέλους ἀναλαμβάνει
τὰς αἰσθήσεις αὐτῆς, καὶ λησμονήσασα πάντα

αγάλλεται και σκιρτά διότι εἶρε τὸν πατέρα της· Βί και ἀδύνατος ἀνηγέρθη και ἐπεριπτύχθη αὐτὸν· και, ἀκίνητοι ἀμφότεροι, ἔμενον ὡς ἐν ἐκστάσει ἐπὶ πολλὴν ὥραν.

Ὁ Ἀρθούρ, ἀποσυρθείς εἰς τινα γωνίαν, κατέλιπε τὴν θέσιν του εἰς τὸν ἀπροσδόκητον ἐκεῖνον ἀντε-
ραστήν.

Ἄλλὰ τὴν φορὰν ταύτην ἡ συγκίνησις ὑπῆρξεν ὀλεθρία· ἡ Σιδιὰ ἀνέπεσεν ἀναίσθητος εἰς τὸ θρα-
κίον της.

Και ὁ μὲν Κ. Λινιέλ, ἀναχωρήσας ἔξω φρενῶν, ἐπανῆλθε φέρων ἰατρὸν· ὁ δὲ σείκ, καθήμενος ἐπὶ τάπητος, παρὰ τοὺς πόδας τῆς θυγατρὸς του, ἐβλε-
πε τοὺς ἄλλους κινουμένους περὶ αὐτήν, χωρὶς αὐτὸς νὰ κινῆται· ἐζήτει δὲ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν και ἀπὸ τὴν γῆν, ἀπὸ τὸν προφήτην και ἀπὸ τὴν φιλοστοργίαν του τρόπον διὰ νὰ τὴν βοηθήσῃ.

Μετὰ μίαν ὥραν ἡ Σιδιὰ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς, και στρέψασα αὐτοὺς πρὸς τὸν πατέρα της, ἐνευσε πρὸς αὐτὸν νὰ πλησιάσῃ. Μετὰ δὲ ταῦτα, ἀνέλαθε μετὰ πολλῆς ἀγωνίας τὸν λόγον, και ἐπληροφόρησε τὸν σείκ τί συνέβη μετὰ τὸν χωρισμὸν των. Εἶπεν ὅτι τὸν ἐνόμισεν ἀποθανόντα εἰς τὴν μάχην τοῦ Ν . . . ὅτι ὁ Ἀρθούρ, σωθεὶς ὑπ' αὐτῆς, τὴν ἔσωσε μετὰ ταῦτα, ὅτι ἐλθοῦσα εἰς Γαλλίαν, ἔτυχε μυρίων εὐερ-
γεσιῶν ἐκ μέρους τῆς Κ. Λινιέλ και τοῦ υἱοῦ της, ὅτι ἐμελλε νὰ ὑπανδρευθῇ . . . Ὁ σείκ ἤκουσεν ὅλην ταύτην τὴν ἱστορίαν μετὰ μεγίστης προσοχῆς.

— Ὅθεν, εἶπεν, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς σ' ἐχρησίμευ-
σεν ὡς πατὴρ ὅταν ἐνόμιζες ὅτι ἔχασες τὸν ἐδικόν σου. Δὲν ἔμπορῶ λοιπὸν νὰ τὸν φονεύσω ἐκουσίως ἀφοῦ σ' ἐρόνευσεν ἀκουσίως . . . Πλὴν πούτου ὁ προ-
φήτης μὲ λέγει ὅτι ἔμπορῶ νὰ διαρθώσω τὸ διπλοῦν σφάλμα σου!

Και τῶνόντι, σηκωθείς ὡς τις θεόπνευστος, ἐφίλησε τὸ μέτωπον τῆς θυγατρὸς του και ἐξῆλθε.

Μετὰ μικρὸν ἐπανῆλθεν ἀκολουθούμενος και ἀπὸ ὑπηρέτην, ὅστις ἀπέθεσεν ἐπὶ τραπέζης μικρὸν κιβώ-
τιον ἐκ κέδρου. Μακρόνας δὲ ὄλους ἀπὸ τῆς κλίνης τῆς θυγατρὸς του, τοὺς παρεκάλεσεν ἐν ὀνόματι τοῦ προφήτου νὰ τὸν ἀφήσωσι μόνον μετ' αὐτῆς. Τοσαύ-
τη δὲ ἦτο ἡ ἐπιστημότης τῶν λόγων του, ὥστε ἀνε-
χώρησαν ὅλοι ὡς και αὐτὸς ὁ Κ. Λινιέλ.

Ὁ σείκ ἐκλείσας τότε τὴν θύραν, και πεσὼν πρη-
νῆς πρὸς ἀνατολάς, ἤνοιξε τὸ κιβώτιον, ἐξέβαλεν ἔνδυμα ἀραβικόν, και περιβαλὼν δι' αὐτοῦ τὴν θυγα-
τέρα του, ἐψιθύρισε λόγιά τινα ἱερά. Μετὰ δὲ ταῦτα, ἀνοίξας χειρόγραφον Κοράνιον, ἐπέθεσεν αὐτὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς Σιδιᾶς, και ἀνέγνωσε τρεῖς τοὺς αὐ-
τοὺς στίχους.

Ὅτε ἡ νέα Ἀραβὶ ἐφόρεσε τὸ ἔνδυμα τῆς φυλῆς της, ὅτε ἤκουσε τὰ λόγια τὰ ὅποια προσέβαλον τὰς ἀκοῆς της κατὰ τὴν βρεφικὴν ἡλικίαν της, ἀκτίς χα-
ρᾶς ἐλαμψεν εἰς τὸ πρόσωπόν της.

Ὁ σείκ τὸ παρατήρησε, και θριαμβεύων ἤνοιξε τὸ κιβώτιον, και λαβὼν πολύτιμον περιάπτων, ἐκρέ-
μασεν αὐτὸ εἰς τὸν λαϊκὸν τῆς ἀσθενοῦς. Ἄλλ' ἡ εὐχαρίστησις τῆς νέας εἶχεν ἤδη ὑποχωρήσει ἐνώπιον

τῆς τύψεως τοῦ συνειδότος. Ἐνθυμήθη ὅτι δὲν ἦτο πλέον μουσουλμανὶς ἀλλὰ καθολικὴ, ἡ δὲ νέα θρησ-
κεία της, τοσοῦτω παραμυθητικὴ πρὸς τοὺς πάσχον-
τας, ἦτο ἰσχυροτέρα ὄλων τῶν ἀναμνήσεών της.

— Εὐχαριστῶ, πάτερ μου, εἶπε μὲ φωνὴν ἀσθε-
νιστέραν· ἡ συνδρομὴ σου δὲν ἔχει δύνάμιν· ἀπὸ τὸν Θεόν μου, τὸν Θεὸν τῶν χριστιανῶν, πρέπει νὰ ζη-
τήσω βοήθειαν, ὄχι διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ σώματός μου ἀλλὰ τὴν τῆς ψυχῆς μου.

Και ἀποσπάσας ἀπὸ τὴν τράχηλόν της τὸ ἀραβι-
κὸν περιάπτων, τὸ ἐρρίψε μακρὰν αὐτῆς, και ἠσπά-
σθη τὸν ἐλεφαντινὸν σταυρὸν ὅστις ἐκρέματο εἰς τὴν κλίνην της.

— Εἰς σέ, πάτερ μου, εἶπε μετὰ ταῦτα πρὸς τὸν σείκ, χρεωστῶ ζωὴν προσωρινὴν εἰς τοῦτον τὸν κόσμον. Εἰς σέ δὲ, Ἀρθούρ, εἶπε και πρὸς τὸν Κ. Λι-
νιέλ εἰσελθόντα τὴν ὥραν ἐκεῖνην, χρεωστῶ ζωὴν αἰώνιαν ἐκεῖ ἐπάνω, ὅπου θὰ σὲ περιμένω.

Ἀσθενὴς στεναγμὸς ἠκούσθη μετὰ τὰς λέξεις ταύτας, και ὁ στεναγμὸς οὗτος ὑπῆρξεν ὁ τελευ-
ταῖος . . .

Τὸν σείκ, μένοντα τότε ἀκίνητον, μετέφερον εἰς ἄλλον θάλαμον.

ΙΒ. Ὁ τελευταῖος θησαυρὸς.

Τὴν ἐπιούσαν ἐμελλε νὰ τελεσθῇ ἡ κηδεῖα τῆς Σιδιᾶς. Ἡ νεκρά ἐκειτο ἐπὶ τῆς κλίνης της φέρουσα τὸ ἀραβικὸν ἔνδυμά της· ὁ θάνατος εἶχε σεβασθῇ τὸ ὡραῖόν της πρόσωπον, και θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι ἐκοι-
μάτο ὑπνον γλυκύτατον, ἐὰν αἱ λαμπάδες αἰτινες ἔκαον περὶ αὐτήν, και ὁ ἱερεὺς ὅστις ἀνεγίνωσκε παρὰ τὴν κλίνην της δὲν ἐμαρτύρουσεν τὴν φοικώδη ἀλήθειαν.

Ἡ Κ. Λινιέλ, καθημένη εἰς τὸν παρακείμενον θά-
λαμον, ἐφρόντιζεν ἀνίσυχος τὸν υἱὸν της, οὗ τινος ἡ θλίψις εἶχε μεταβληθῇ εἰς δεινότατον πυρετόν. Μόνος λοιπὸν ὁ ὑπηρέτης τοῦ Θεοῦ εὐρίσκειτο πλη-
σίον τῆς ἀποθανούσης ὅτε πρὸ τῆς αὐγῆς δύο Ἀρα-
βες, εἰσελθόντες αἴφνης, αὐτοῦ μὲν ἐφραξαν τὸ στόμα, ἔλαβον δὲ τὴν νεκράν.

Τὴν αὐγὴν, πλοῖον ναυλωθὲν ἀπὸ τὸν Βέν Ἀῶδαλ-
λά, ἐξῆρχετο τοῦ λιμένος διευθυνόμενον πρὸς τὴν Μεσόγειον.

Ὁ σείκ μετέφερον εἰς τὴν Ἀφρικὴν τὸ σῶμα τῆς θυγατρὸς του.

—ο—

Οἱ Γάλλοι στρατιῶται διηγοῦνται μετὰ τρόμου σήμερον τὴν λειποταξίαν και τὰς νέας ἀπανθρωπίας τοῦ Βέν Ἀῶδαλλά, τοῦ φρικτοῦ σείκ τοῦ Βιδάν. Ἐ-
πανελθὼν εἰς τὴν Ἀφρικὴν, και κηδεύσας τὴν θυγα-
τέρα του, ὤμοσε νὰ κρεμάσῃ ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτῆς τόσας κεφαλὰς Γάλλων ὅσα ἀνὴρ ἀπέσπασεν ἡ Γαλ-
λία ἀπὸ τὸ στέμμα τῆς νέας Ἀραβίας, ἦτοι, τόσας κεφαλὰς ὅσας ἡμέρας εὐτυχεὶς θὰ διήνηεν ὑπὸ τὰς σκιῆς τοῦ πατρὸς της.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

—ο—